

IRODALOM FEKETÉN – FEHÉREN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Bodó Csiba Gizella: Szíria, Bosra-Amphiteátrum

BODÓ CSIBA GIZELLA

ÍRÁSAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2009/01. szám

Bodó Csiba Gizella: Oszlopos Szt. Simeon Kolostor romjai

BODÓ CSIBA GIZELLA BEMUTATKOZÁSA

A háború utáni első békeévben, húsvét táján, két bátyám után születtem Diósgyőrben.

A húsvét számomra mindig a tavaszt, az új fehér cipőt, a fiúk a „rideg tartásos”, fiús nevelést jelentették. A Diósgyőri Vár pedig a támadás kivédését, ha Miskolcra a „nem szép város” jelzõt használta valaki. Itt nőttem fel. 12 esztendősen kezdtem el írni „első regényemet”, bátyáim nagy derülésére. Ettől kezdve titokban alkottam. Többnyire verseket írtam, míg az olvasáskor a regényeket részesítettem előnyben. Olvastam mindenhol, mindenkor és mindent. Fák trónjára vonultam, 14-15 éves koromban túl voltam a nagy francia írók műveinek többségén.

Könyvtáros szerettem volna lenni, de Édesapám keresete nem tudta fedezni debreceni tudományegyetemi tanulmányaimat. Dolgozni kezdtem. S az irodai munka apró szüneteiben is írtam. A Csend c. könyv első fejezetét és néhány versemet kollégáim felhozták az országos ifjúsági lap szerkesztőjének, Baranyi Ferencnek, talán 1970-ben. Ő írásra biztatott, úgy vélte, a prózám érettebb.

Író szeretnék lenni - mondtam társamnak, kivel 25 éves koromban találtunk egymásra.

S Ő bejárta velem az országot, hogy legyen miről írnom. Szerelmünk kiteljesedett, de az írás váratott magára. Csak az Ő elvesztését követő néhány évnyi csend után indult meg a tollam, s azóta nem áll meg.

A gyárváros szürkeségét ifjú koromban kiírtam magamból, ma a természet csodái, a teremtés csodái, a harmónia, a békesség, a szeretet teremtő energiái foglalkoztatják gondolataimat, s ezeket próbálom formába önteni. Egyszer talán „öntömester” lehetek.

36 éve Budapesten élek, s az írás kapcsol össze a „Barátokkal”, a világgal.

„Az írásaim: én vagyok!

Hangulatok - gondolatok!...” - így kezdődik a '77 vers c. kötet ajánlása.

E folyóirat a 2006-os esztendő verstermését kínálja az olvasónak, szeretettel.

Bibliográfia

<http://www.verslista.hu> kiadványai:

Képzeld el folyóirat 5.; 6.; 2008/01; 2008/02; 2008/03; 2008/04;
2008/05; 2008/06

Sodrásban 06 antológia 2006.

Sodrásban 07 antológia 2007.

Sodrásban 08 antológia 2008.

Idő és Lét c. hangos CD 2008.

Jelen-Lét antológia 2008.

Egyéb antológiák:

KLARIS ANTOLÓGIA '06 2006.

KLARIS ANTOLÓGIA '07 2007.

„Tavaszi varázs” Antológia 2007.

„Irodalmatt a magyarnak” IR, 2007.

KLARIS ANTOLÓGIA '08 2008.

Új versek mindenkinek, minden alkalomra IR, 2009.

KLÁRIS, Irodalmi Rádió és a Kaláka kiadványaiban megjelenés

Önálló kötetek:

Az út - 2003.

Hullámok - 2003.

Rózsa és kereszt - 2003.

Szikrák - 2003.

Egyipt avagy Sepsesz Ankh - 2003.

A rózsaszín ország Jordánia - 2003.

Szentföldnek útjain - 2003.

CSEND-Életem - 2005.

Sorsom lábad elé - 2005.

ÉG-KŐ - 2007.

77 vers - 2008.

Damaszkusz kapujában - 2008.

BODÓ CSIBA GIZELLA ÍRÁSAI

Az élet csak egy pillanat

Köd szitál öreg szitán
rozsdás rostélyán fennakad
néhány sűrűbb gombolyag,
 Az élet csak egy pillanat.

Levelek ijedt figyelme,
lassan hullaniuk kell'ne,
még nincs itt a tél szele, de
csípős reggel bújik sövény alatt,

 Az élet csak egy pillanat!

Test és lélek

Négy szilvafa alatt sírtam,
még csecsemő voltam.
Senki nem érthette, mi fáj, mitől félek.
Piciny a test, érett a lélek.

Gesztenyefák alatt sírtam,
kis iskolás gyerek voltam.
Senki nem értette, mi fáj, mitől félek.
Féltem. Kezdődik az élet.

Öreg tölgyek alatt sírtam,
szerelmes voltam.
Senki nem látta, hogy fáj; a szerelem
oltár elé lép, más oldalán.

Egy szilvafa alatt üldögélek,
Régen nem sírok már,
békesség bennem, semmitől sem félek,
Öreg a test, fiatal a lélek.

Csak annyi

Csak annyi kell, mit megeszel,
csak annyi kell, mit felveszel.
Többi táplálék a Feljebbvaló,
több öltözet nem hordható.

Tiszta lelked vidd zarándoklatra,
azt tápláld, öltöztess a napra.
Amikor megérkezel, mind elhagyva
Lehúzó, fölös terhedet, - Veled leszek.

Hiányzol, Ferike

(Bátyám emlékére)

Álmomban újra és újra
a régi ház - kamaszkorom
lakhelye tűnik fel:
kerekes-kutas udvara,
két óriás diófa,
hulló vajkörték illata.
Széles járdán járok,
sötét szürkesség az éjszaka.
Az út déloldalán
félig komfortos, szintes
házak sora, míg szemben
magasak kígyózó vonulata.

(Hogy fel nem billen e
féloldaliságtól, az is csoda.)
Utóbbiak épülését is láttam;
muraközi lovak
robosztus, megadó ereje
billenő kordékon húzta,
hozta és hozta anyagát
a hosszú völgy épülő
bérházaiba, - az út
egyfelől a Bükkbe vezetett,
másfelől a belvárosiba.
Csendes éjjeleken sétálok
a Győri kapun át
súlytalan, szürke hajnalokba.
Kamaszkorom hosszú útját
egy emlék mélyíti
mind szélesebbre:
Bátyám karja!
Vállamat átkarolja,
megyünk némán
- szülői pörlekedés után,
mit szűkösség feszített keresztre -
egy karácsony este.
Szótlanul, de mindent megértve,
Testvér volt! Lelkem testvére!
Hiányzol, kedves Báty!
hogy e magányossá vált világban
testvérként átkarold a vállam,
s ballagjunk újra némán,
a szavak nem számító,
fentebb kapcsoló hullámhosszán,
értve egymást, Miskolc
néptelen sugárútján,

karod vállamon érezve,
e biztonságba rejtezve
gyermekként,
védtél fájdalomtól,
ajándék a kezed volt, - 1957-
néma karácsony este!

Egy másik Piroska néni Kinek kezéről nem készült fotó

Magot szórt a zsíros földbe,
vagy öntött egy vékával a tyúkok elé,
Este későn tért pihenőre
Kezétől surrogva könnyült
a tehén duzzadt tőgye.
A két kéz inas volt és erős,
lovat is fékezett vele,
kapa nyele edzette bütyke dombjait,
munkára szolgált, nem tétlenségre.
Vájt teknőben kenyeret dagasztott,
s gyakran varrt késői órán,
egy délután álmra szenderült
a kispadon, sosem panaszkodott a sorsán.
Bókolt az ősz konty a két kézre,
ölbe hullva szinte nem értette
a szokatlan pihenőt.
Légy sem zümmögött, a lélek elszállt!
Az egyik kéz - mintha utána nyúlna -
még rebbent egyet, alig mozdulattal
a kötényt pirosító alkonyatra.

Sok még

Még annyi rímet nem ízleltem,
Annyi regény még olvasásra vár,
Annyi népdalt még nem hallottam,
s nem repestem hány koreográfián.

Olyan szita már a fejem,
átperegnek rajta kiolvadt salak darabok.
Lábam nyomai mállón elmaradnak,
ahogy lét-udvaromból kifelé haladok.

Álom-zárlat

Csend van.
Fejemben éles csattanás,
mint elektromos áram kisülése,
vagy mint szarvasagancsok
jég-tiszta csendülése,
ahogy összeakasztják ködös,
októberi hajnalon,
elszántan tisztás közepére állva,
életre-halálra.
Mint vasúti váltó csattanása,
hogy Párizsba tereljen,
netán vakvágányra.
Fejemben volt már ily éles
csattanás máskor is - ébresztett
valamely veszélyre,
mint egy riasztó berendezése.
Csend van.
Álom-zárlatos az éjszaka settenkedése.

Október

Hazámért mellem nem döngettem,
„Csak” hűségesen szerettem!
Semmiért Őt el nem hagytam,
Mint Anyám kötényébe kapaszkodtam.
Úgy szerettem, mint Atyámat
Nehéz öröm volt, s könnyű bánat.
Szerettem mint táplálékadót,
Mi befogadja majd a porladót.
Természetes a büszke alázat,
Egyszerűen csak szeretem - hazámat!

Újra és újra

Hány lépés az életed?
négy lépés a sírhelyed!
Léted porból vétetett,
lábad portól levered,
por lepi be nevedet,
nem hagy nyomot,
csak a Szeretetet.

Jogom

Nincs jogom átkozni!
Csak áldani.

Nincs jogom elvenni!
Csak átadni.

Nincs jogom eloltani!
Csak világítani.

Ha csak árnyak akarnának
irányítani,
Jogom van: állj-t kiáltani!

Festő mester

Bolondul boldogító, halványszín mályva,
Mályva-máglya lobogása,
Rács, lovak dobogása,
Adtok, kaptok dicsőséget, bőséget,
Ha maradtok, aktok, ha akarattok
Lesz, mi a mesteré, ki festené,
Kifestené szájatok, álmotok színezné,
Rubinná tenné, fenné, s míg elhelyezné
Hangák közé a hantokat, alantasabb
Vágyakat vezetne át ecsetbe, testbe,
Halvány pír vonulna arcokon,
A kiteljesedett' és szétmázoltakon,
Messziről nézzétek csak e tobzódást,
Hogy átlássátok az egészt,
A közelség elemészt mindent kontúr
E kép - mint a világ - csak messziről szép.

Indulat

A düh-határon felporzott az indulat
A harag-lovak patái alatt,
Gyeplőszárral fékeztem magam
Szétszabdalta szám, de néma maradtam.

Egyszer vissza fogok jönni

Egyszer vissza fogok jönni,
ablakokba könyökölni,
mikor már nem várnak,
rég elfeledtek, nem hagytam
örököt gyermekeknek,
egy négysoros maradt utánam,
benne sajog a hátam,
mert fájdalmait felpakoltam
mindazoknak akik kérték,
akik nem látták a végét
egy körnek, mert hogy nincsen,
hála bugyog szemeimben
mellyel már csak alig látok,
s Ti sem láttok, de itt hagytam
Nektek a világot, mert Ti egy
darabját akartátok. Én meg
az egészet kaptam, az egész
világot ringattam,
Isten térdén
örök gyermek,
ajándékkal visszajöjjetek!

Vihar után

Halak úsztak el a vihar utáni szürke égen,
A boszorkány - seprűnyélen - kos-fejjé változott.
A kontúrok élesek lettek, zene szólt,
Fájt csendes, szomorú énem.

Kiüresítve

Tajtékot miért vet
szívem partjánál
a felkorbácsolt indulat?
Nehéz verejtékben hányódva
fejemen merev lovagi sisak,
rostélyát szaggatja
álmok feltartóztathatatlan
menetelése, feszíti
neheztelés emésztésre.
Engedem útjára a sérelmeket,
elengedem minden félelmemet,
hagyom, hogy sakálok
szaggassák megsebzett testemet,
hogy szabad lélekkel szeljem
a levegő-eket. Sötét bugyrom
kiüresítve ébredek!

Salak-blokk

TV- csatornákból folyik a szennyes lé,
patkányok cikáznak, sötét árnyak
lövöldöznek, tele vagyok, s hányok,
mint a lakodalmos kutya
e fene nagy média szabadságtól,
mi közben egyik csatornából
a másikba folyik a debilek, kukkolók
lelki szennye. Gyorsan lekapcsolom -
legyen éjszakai nyugalom,
ne erről szóljon az álom, azt kívánom -
a békében magamat megtalálom.

BALLADA-L

November nyirkos foszlánya
reménytelenül süppedt
háztetőkre, járdára.
Haladtam a szürkeségben,
füleim ködpamacs zárta,
szemeim' szürke hályog fedte,
az élet ezer színe őszbe van temetve.
A szellemi gyógyító érzéstelenítőt szúrt
- kegyelemből - vénámba, s a tájra
a kedves halála napjára.
E napfogyatkozásokat már néhány éve
elviselhetővé tette a remény,
keresztlem fájára rávetülő fény.
Az ősz kúszott, s mire elért a hang,
mi az ólmot fülemben langyul hevítette
a látást tarkóm hajlatába helyezte,
s akkor egy érzés megperdített -
s megláttam öreg könyvesbolt kirakatában,
merre kell mennem, e novemberi délelőttön
elindultam - az Ó akaratában.
Már ott álltam a Bazilika altemplomában,
képek drámái, imái előtt folytak könnyeim
belső csermely árján - számtalan Krisztus arcában.

A kedves halálát születése követte,
emlékére minden esztendőben
egy képet helyeztem szobám falára.
Mély márványcsendben vezették kezem
egy kép elé, mint egy vak koldus,
kinek látását a Mester visszaadta,
s e helyen éhes lelkem a kenyeret kapta.

A képen sápadt-vérszínű csíkokat húzott
 az égi festő, alkonyt alkotott sötéten, fényen
 - ilyen élményt már én is megéltem, -
 békéje olyan feszült volt mélytüzű erővel,
 hogy meztelen lelkem eléje térdel.
 Ki e pillanat kegyelmét kapta, s egy fotográfián
 nekünk visszaadta, ott állt előttem azon az este. -
 Vagy inkább én álltam előtte úgy „odavezetve“?
 Szeme szomorú volt, ajkán mély és halk szó
 karácsonyi köszöntése új reményt adó.
 Röppültem, mikor érkezett, én, hosszú idő óta
 beteg madár, szavaim zuhogtak, szám be nem áll,
 Aztán süket csend lett, a várakozás csendje,
 tépte reményem millió szeletre,
 egy telefon még hivatkozott lelkiismeretre,
 s ez ígéret elúszott beteljesítést feledve.
 Kétség rágott - zárt szám kiáltott
 kérdéssé görnyedve!
 - „Kedves fiam Ő nekem,
 nehéz utat jár, hozzávezetlek,
 fogjad a kezem” - szólt az éjféleli hang,
 s én rá hallgattam, feltámadáskor
 egy ölelést is kaptam - röviddel utána még
 Pál apostol Szeretet-levelét,
 Pünkösdi búcsúból, búcsúfiaként.
 Novemberre ismét fájó magam voltam,
 nehéz volt a szívem, csak az ágyat húztam
 sápadt-sötét felhők a szobám falán
 reményt őriznek, majd lehet...., majd talán?
 Többé nem ismételt ajándék volt e történet,
 Felfüggesztett angyal egy karácsonyi fán.

Az élet próbája

A szeretetlenség - az a halál!
Szeretetlenség-kapunál az élet megáll!
Kezét a kilincstre teszi,
szelíden lenyomja, nem feszegeti.
A nyitottságot próbára teszi,
miből semmi nem sok neki,
halkan súgva megüzenni:
szeretni, szeretni, szeretni!

Felnőtté válás

Arcom üregeibe
szomorúság moha
telepedett, mint
fák északi oldalán
az érett háncsra,
fekete-fehér képeket
vetített az emlékezet
lelkem vetítővásznára.
Gondolataim erdejében
hideg köd gomolygott,
fázós varjúként kuporgott
a múlt homálya:
- Anyám is elhagyott -
utolsóként! Végérvényesen
felnőttem, - árvaságra!

(Átsuhant, megnyugtatót
a Teremtő - vigasztalása!)

Tej s vörösbör

Tej s vörösbör - vacsorára,
Liliom, vörös rózsza egy pohárba,
könnyem, vérem kórházi ágyra,
lelkem, lányságom megalázva.
Mindig kettősség!
Esőből jég, nyár volt még,
most zúzmara dermed az ágra.
Józanságom kóvályog,
tej s vörösbör - vacsorára.

Ideje a gyógyításnak

A világ egy fájdalmas kelés,
fel kellene már szakadnia,
minden gennyét kiszzenvedve
gyógyulhasson megtisztulva.
Ne Isten késére várjunk,
Ne végezze el ezt egy aszteroida.
Magunk okoztuk önnön betegségünk
Az emberiségnek kell hát gyógyítania!

Zuhanás

Úgy hulltam a csendbe,
mint gyermekkoromban
egy szakadék mélyére,
a Bükk lábainál, bütyök
nagyságú dombjai között
csatangolásaink során.

Bámészan álltam kicsi
földnyelvre, mi benyúlt
a mélység felett, madár
súlyom alatt leszakadt,
s pörögtem, pörögtem
ismeretlen mélybe,
mint a meglőtt nyulak.
A meredély oldalának
sárga homokja pöckölte
ki számat, - ne kiáltsak!
De a társak, kik velem
jártak, bátrak voltak,
vak-merészek, bátrak,
ugrottak utánam,
már nem is láttam,
hogyan reped szét a fiú-mellen
a fehér vászon, hogy
tisztíthassa szám
a puha föld sarától,
ne maradjak némán
heverve a szakadék alján.
Már szólhattam volna,
szám szabad, de
nem szóltam. Éreztem,
valamin átcikáztam,
bepillantásra egy másik világba.
Kíváncsiság - könnyelműség,
barátság, bátorság - gyerekség.
Eddig ennyi!

Csendbe zuhanni,
szabadon szólni
az már felelősség!

Születésnapomra... Szóltam!

FigyeljeteK ide rám,
csendes a szóm,
nem hangos!

FigyeljeteK ide rám,
nem személyem
a fontos.

FigyeljeteK ide rám,
korok nyomai
bevésve

az emberi létbe,
mi semmi lenne
ha nem simulna
az Egészbe.

Ítélet

Előtte álltam, Ő kezeit mosta.
Az Ítélet elhangzott - szólt -
„nem Ő hozta!”
Érkezésem bal oldalról
meg nem bocsátotta!
A port ráztam lábamról,
tüske maradt bennem,
a palást reám borult
fagyott leheletben.
Márvány kövön feküdtem
némán kiterítve,

testemet mirhával
senki nem kereste.
A kő sem gördült le
könnyedén - szívemről,
őrök sem futottak el a
félelemtől,
hisz hibáztam ezernyi
földi utam járván,
Kosnak születtem,
de nem voltam a Bárány.

Elítélt egy levéllel.
- Isten így akarja -
Rajtam fájdalom palástja,
A korona meg rajta.

Hiába

Eléd mentem, elkísértelek.
pitypang-ernyőként
szálltál fel -
nem feledtelek!
Tavasz zszibongott,
kerestelek,
nyírt fű illatában
megéreztelek.
Birs virágában
fürdettelek,
emléked ittam,
méz-sűrű szeretet.

Elmaradt ígéret

Hogy megmutasd a
legszebb naplementét,
még mindig erre vágyom,
naplementébe hajlom
magam is, hív az álom;
még húzom az időt,
tartom szememmel
tűnő napkorongját,
szőlőtőre akasztott
vérszínű kalapját;
felhőcsíkok mögé
bújik elpirultan,
fáj a homlok mögött
látni, ahogy zuhan;
elmúlt egy nap
bizonytalan
magányban - e nap
is hiába vártam!
Vágyam kuporog zártan.
Talán féli, nehogy újra kérjem;
a legszebb naplementét
szemünkkel kísérem.

Éji eső, kicsi ház

Eső kopogott a leveleken,
meghajoltak,
mint amikor angyal-ujjak
megnyitnak egy ajtót.
Festett tányér koccant a falhoz,

jobbról balra himbálta a szél,
öreg palát csapkodott az eső
a kemény kis ház
büszke tetején.

Eresz oltalmában
petúniavirág
bocsátotta el áhítattal
gazdag illatát
vegyülni eső jó szagával,
szikkadt kerítés fája
az ég nedűjét itta magába
szomjasan.

Mindent átölelt a pára,
lombok bújtak az ég
tisztaság-szagába,
míg az ég alja feszülten
felszakadt,
szemlélte a házat,
mi egy szilfa árnyából
víz tükrébe nézett,
mint a Taj Mahal
ott Indiába' - Az én honom
egy tó partjára - szerelemből,
szerelemmel építtetett!

Ha nem leszek, jöjjetek el:
itt áll a ház, vízhez közel,
boltíves ablakába,
pók sző mintát zsalujára,
fagerenda verandája,
falépcső tart a padlásra,
csodáljátok - (mint Indiában)
égben mása, s égi mása
verandáján ül talán gazdája.

Szerelem volt a malterja,
szerelem minden téglája,
mire felépült a ház, elment,
s az eső-kopogásra ma odabent
„Szabad!”-ot senki nem felelt.

Avatásom

Mint vastuskóra kidobott kötél,
hogy a hajótestet a parthoz húzza,
úgy feszültem az emlékedre,
törött árboc, hasadt vitorla.

Mint megtévedt iránytű álltam
habos, szennyes hullám-csapkodásban
fanyűvő viharokat kiálltam,
De a déli oldalt csak nem találtam.

Cserregő madár a jázmin-ágon
hajnalt rikolt végre a sötét szaggatáson,
suhanó szárnnal röppen a reggel,
s csőrében tartja boldoggá avatásom.

Ujjlenyomat

Belém rajzoltad az ujjlenyomatot,
Az egyedi, egyszerű motívumot.
Ujjlenyomatod rajzolatja az
égről nézett földi térkép.
Lenyomatod - bennem! Az érték.
Én milyen lenyomatot hagyok?
Csak amilyen új gondolat,
Benned megújult rajzolat vagyok.

Öleld át

Gyönyörködsz-e a lepkében,
míg hernyó ruháját hordja?
Aggaszt-e létre mozduló,
alig lubickoló embrió sorsa?

Temetsz-e halott madarat?
Örökkön sajnálsz magadat?
Támaszkodsz-e fának, hogy kéreg-
ruhája átjárjon, őserő-energiája?

Áldod-e tenmagad' égre-földre,
tankkal robogsz-e gyenge fűre,
lehelsz-e meleget kihűlt kézre,
suttogsz-e köszönetet égre nézve?

Terítsd kezedet zaklatott szívedre,
szivárvány ívét fogadd a szemedbe.
Öleld át magadat, országod, világot,
hogyminden átöleljen,
könnyebb lesz - meglátod!

Nyáridő

A rigók érett meggytől véres mellényben
osontak át az ágak között,
a hangyaboly - valami zavar folytán -
épp más boly-honba költözött.
Az égen fodros kondenzcsíkot húzott
egy „lökösszekér”, morogva-búgva,
aztán édes csend volt, olyan könnyű,
mint egy háznélküli csiga súlya.

Át-menet

A felhő és én úszunk a létben,
egyformán a nem egyforma
világmindenségben.
Ő is - én is, olykor formát öltünk,
szertefoszlunk, alig időztünk.

Hatvan

2006. Ez az én 6-om!
Vajon hatok-e még
felkapaszkodva a 60-on,
nem hívsággal, hiú reménnyel,
de hatni emberi szóval,
homlokot simogatóval
távolból is, tengeren át is,
ég-kékbe bújva is,
mindent átadva hatni,
a 60-at hátrahagyni!
Már nem magam szeretném
megmutatni!
Gyengéden, remegően hatni
mint gyertyaláng fellobbanni!
(ha lehet még nem ellobbanni!)

Embernek születted

Milyen színnel születted,
ferde a szemed, a bőröd sárga?
Nem mindegy? Ember vagy!
Embernek születted -
Kedves Isten faragása.

Anyád emlője kakaó illatú,
zavar apád zsidósága?
Nem mindegy? Ember vagy!
Embernek születted -
Kedves Isten faragása.

A szíved a fontos, a gondolatod,
a szád ne tépd hát hiába,
fegyvered lábhoz! Magadat lövöd,
Ha nem vagy ember -
Kedves Isten faragása.

Igazság keresőben

Keressük az Igazságot
bokrokat bottal verve szét,
nem kíméljük a virágot,
sziromfejük skalpja hull elénk!
Keressük az Igazságot,
kazalban egy tű hegyét,
gaz között semmit nem találunk,
az Igazság nem hever szerteszét.
Ha keressük az Igazságot,
szívünk legyen a „kereső”,
nem kell feldúlni a világot,
a rengetegben is meglel Ő!

Nyári délután

Együtt rezgek a levelekkel,
Elnyúlok együtt a csenddel,
Egyesülök a végtelennel.

Kell-e?

Kell-e még valamit keresni
ebben az otthontalanságban?
A gaz egyre csak felveri nyári házam,
már nincs erőm a virágültetéshez,
csak nézek szűkre húzott szemmel,
mert a fény is szúrón fáj már,
nem bánnám talán azt sem,
ha szóval megaláznál,
csak itt lennél a kert zajába',
s nem kellene, hogy beszéljünk,
csak néznénk a mohába süppedő
pázsitot, kacsolni kell a szőlőt - tudod -,
egy kávét innánk a teraszon,
hallgatagon, s az idő állna
mellőttünk, mint az a néhány
hetyke fűszál, a napsütésben
koccannának apró zajok
- csak itt lennél -,
halkan súgnám:
a magány nem én vagyok!

Szó-küldő

Egy szót suhogva felkutatni,
mint szárnycsapást papírnak adni,
a jó szót küldeni a széllal,
hinni, hol várják, oda ér el!

A jó szót sok ember várja,
s milliónyi van kalitkába',
féltjük, vagy szűkösen mérjük
mi sem kapjuk, s nem is értjük!

Egyébként meg pazaroljuk,
áradatként szétlocsogjuk,
üres frázist, semmitmondást,
mi nem áldást ad, inkább rontást.

Kevesebb legyen az érték,
Igazul szívedben mérték,
minden leírt, kimondott szavad -
Világgá így küldd magad!

30 éve már

Lázás lettem azon az éjszakán,
amikor a társaság sétált a Via Appián.
Tűzforró katlan volt a sátram,
melyben meztelenül a földön háltam,
S Róma Vatikán-dombján
egy borsodi bányászfaluba vágytam.
Még nem tudtam, hogy nemcsak ez utam,
de a többi is magányos lesz a világban,
amelyen nincs velem örök társam,
ha sétálok akár Itáliában vagy Angliában.
Így adódott, hogy Dédestapolcsány
inkább világcsoda volt az ő karjában,
vagy a szerelmünket kíváncsin megleső
szarvas-torpanás Bükk avarában,
hol királyi agancsok hajoltak földig
- jó utat - vágva az éjszakában.
Lázbérc vagy a Szalajka-völgy felért
a wady-roomi romantikával, mert Ő
vezető volt és a társam, vasi falvakban,

Vértés fái között vele jártam, együtt kószáltunk
Tata fényes tavainál, vagy Villányban,
hol tüzes borral kínált, a csúcsról
világra nézőn Boldogkővárban.
Vele Magyarországot jártam be,
magamban egy másik világot -
s mit nekem ma is Via Appia,
ha itt volna a vízmester fia,
talán elmúlna a lázam,
ami kísér most is magányos utazásban -
a látvány, amelyért megyek,
de valami régi utat keresek, ahol vele jártam,
teliholdban gázolva egy nyárban,
s az út végét a fénytől nem láttam.
Az utak vagy zsákutcák, vagy végtelenek.
Még mindig lázasan megyek -
30 éve már annak - vajon mit keresek?

Anya-édes

Nem fedte sosem csipke Őt,
nem láttam vállán báli belépőt,
nem sietett sohasem táncba,
tűzhely s teknő mellett állt lába,
hiányt ne szenvedjen családjá.
Valamelyik lábast mindig megtöltse,
fáradtságtól hullott könnye
este, amikor lerogyott,
ajka nem mesét motyogott,
- halkan mondom, - olykor káromkodott.
A tiszta ruhát még este kitette,
korán kelve várjon ránk

a tűzhely melege,
uzsonnánkat még becsomagolta,
s utolsó pillanatig hagyta,
hogy álmaink elvonuljanak rohanva,
csak akkor szólt: kész a tea, - oh, a pirítós
illata - fejedem mért nincs sapka?
Csak cipelt, csak pörölt, csak sietett,
mindig kínált, mindenkit etetett -
vicceken huncutul velünk nevetett,
az élet nyűtte, mint megrakott szekeret,
hatalmas boglya volt, ANYAI szeretet.

A világnak elég

A lepke milyen cél szerint cikázik,
a felhők milyen rend-szerint sorakoznak,
a fecskék röptét ki vezényli,
kérdéseimre hol a válasz? Sokasodnak.
„Nepál pecsétje” mért vonzza szemem
egy harmóniába zárt agyag-sűrű képen,
a zajban elhúzó csend harangját
- bár befelé merülök - miért nem értem?
A pitypang hová küldi szárnyas ernyőjét,
a gerle miért bókol udvarlasképpen,
ki tudja titkokra a választ?
Ládáját felnyitom - reméltem megértem.
A zárat feszíteni nem volt elég erőm,
a lakat csikorgott - nem kell, hogy ésszel értsem,
csak gyönyörködjem szerelemmel,
a világnak elég,
hogy éberem, szívvel éljem!

Vissza nekem a természetet

Valamikor, nem is oly távoli múltban, ha
érkeztem a városba, vagy elhagytam,
fasorok kísérték, bokros ligetek,
tavacska bújt, nádas-karéjban szél fújt,
lelkem fogadta s engedte, ez a kép
szemem ragyogta vissza, e szép,
lágú kíséretet fővárosunkba jövet,
vagy menet.

Azán valami óriás lerakta cipős dobozát
ezerszámra, a mér-földes méretűt,
szörnyű palánk-fal keretűt,
a tavacszkát egy lépéssel szertecsapta,
a fákat, ligetet megforgatta, föld alá taposta,
s betonfedelelet húzott reá,
s ez óriás dobozokhoz hangyahadak vonultak.
Minden fa helyett emeltek egy táblát,
gólyaláb-állványokon áruikat kínálták,
egymás nyakára hágva a sok doboz,
a sok tábla, mint rácsok a börtönök
egyforma ablakára, nem kukucskálhattam
már sem jövet, sem menet,
elfedte a szép táj-képeket ez az örület.
Áruház-lánc - csak a láncot láttam -
s a palánkok kígyózva kísérték útjában
a beérkezőt, az elmenőt, mint öreg temetőt
a szellemek, s mint csapdába esett légy,
repkedtünk mindnyájan, körgyűrűbe,
városba ki-be, körbe-körbe, már nem
gyönyörködtem sem jövet, sem menet:
e változás elvette kedvemet,
szemem a szürke kígyón előre meredt.

A szél fújja el az áruházakat,
nekem adják vissza a fákat
az út mentén, hogyha hazaérek,
ők kísérfenek, nem a kísértet
hombárok, mint pusztult mamutok -
tábla erdőket mind lerombolván
ledönti majd egy orkán a Mammont
dicsérő szörnyűséget, lázító, buta
maga-kínálását, s gyönyörködhetem
újra az útszéli pipacsba', mi kidugja
vidám arcát, s a gatz kacagja,
s én hódolattal köszönhetek
jövet és menet, egy lelket vidító
természet-szeletet.

Segíts-ég!

Kérdem - mit tegyek?

Segíts!

Segíts - ahol lehet.

Én tartom a kezed!

Te csak gyűjtsd össze, amit kapsz,

hogy tovább tudd adni,

a világ előtt meghajolni!

Azokhoz eljuttatni, kik

szükséget szenvednek,

háborútól véreznek,

ártatlanok és gyermekek!

Segíts!

Segíts - ahol lehet!

Segíts-ég! - kiáltanak a kezek.

(Milyen parányi, amit tehetek!)

Csillag manók

Minden állat egy csillag manó,
hozzám is pottyant egy, hogy megértsem,
fürdessen, vigasztaljon feltétlen szeretetében.
Örül, viháncol, csahol az érkezésre,
szomorún figyel minden elmenésre,
jeleket ad, csügg, üzen, hogy értsem,
Megelégszik a kapott szegényes kevéssel.

A bagdadi tolvaj

Bagdad, miért őrizted
kincseid hatezer évig?
áthúzott rajtad az idő,
mint huzatos házon a szél,
Bagdad, kőben, korsóban
sok ezer év kultúrájában
megőriztettél - míg az
újkori gonosz úgy tett,
mintha félne tőled, úgy
tett, mintha Te fenyegetnél.
Demokráciát kiáltott
szétdúlta kincseid, s Te
e demos'-ban szinte
megsemmisültél.
Az új gonosz fellobbantott
minden kő alá rejtett gyűlöletet,
minden vallási feszülést.
Bagdad - őskori idő őrző -
rakétái alatt szerteszét estél.
A bagdadi tolvajok nem gyermekek.

Diktatúrád tiéd volt,
mit hoztak. akik mást akartak?
Az új világ demokráciája
atombombát ejtett hajdan
Hirosimára, s mi van mára?
Feltették a jelet Bagdad kapujára:
betörendő - letörendő,
mint a múlt pecsétje.
A mi akaratunk legyen -
fegyverrel üzente, s vitte
demokráciáját szentségtelen
rendbe, rakétára ültette -
gyűlöltette - mért nem galambokat
eregetett ég felé - üzenve?
Kána fölött söpörtek el
gyermekcipők pár nélkül,
hová indultatok, fél karok?
romok alól ég felé nyúltatok.
Az én akaratom - én mondom,
merre fuss! - mi volt ez, elnök úr,
Nem Szent - George W. Busch?

Egy vagyok

Amíg itt vagyok, Egy vagyok,
testemmel - szellememmel
együtt alkotok egységet,
s így adom magam az egészhez,
részként a teljességhez,
beleolvadjak, s ne - mint
higanycsepp - külön éljek,
mert nem ez a célja
a létezésnek.

Globálisan

Cicám ha itt ül előttem,
ha öregen is, mozgás és élet,
lepke ha felszáll felettem,
jókedve légnék, szélnek.
De ha egyszer majd nem
beszélnek a pacstírták s
a méhek, akkor talán már
sarki jég sem lesz, mert
az ember „globálisan”
mindent elintézett!

Libanon

Libanoni cédrus sikoly-ága
Messze nyúlik a világba. Hiába!
Egyetlen bomba csapott egy házba,
Felemelte, lehullott csápja,
Ezer árva maradt utána!

Szabadság

Lelkem galambja emelkedik fel bennem
pörgő szárnyakkal, mint egy helikopter.
Kavarja bensőm állott levegőjét, míg
a spirál-kör egyetlen vonallá fogy el,
akkor emelkedik fel hirtelen,
elhagyja kelepce-testem, s a könnyű
szárnyak már függőlegesre tártan, ívelve
szállnak, rábízva magukat a szabadság
kékségére, fehérségére, fényére!

Lélekkharang

Édesdeden milyen jókat alszom,
mikor rám jön az álom,
s lehanyatlom odabent az ágyon,
ajkam sarkán lecsordul
álmom-nyála, harangszó ébreszt
tisztá fényben, tiszta erővel,
halottnak szól, hosszan, búsan,
mélyen átüt erejével az égen,
felszaggatja békés kékjét,
felhő örök sorakoznak,
adják tovább zenéjét
az útra-keltnek, viszik
a Föld - s kapják az Ég - üzenetét.

Természetes

A Nap körbejárta kertemet,
a Nap körbejárta házam
nem láttam, de tetten értem
az árnyék-vonulásban.
A Nap úgy indult, mint tegnap tette,
úgy, mint tízezer, százezer éve,
csak kertem virágai vannak
halálra ítélve.
Csókokat csattog egy madár.
Ő teheti, nem gondol minderre:
létre, nem létre -
fény és árnyék egyformán
játékos, bogár-üldöző a repülése.

Ki kopogtat?

Szememen ki kopogtat,
már nem várt, elkésett ujjak,
keresztvíz hűse homlokomnak,
reményeim a múltba fúltak.
Miért kellene védekeznem?
Nem büntettek, s én nem büntettem,
nem átkoztam, engem ért átok,
akkor sem szóltam, ma sem kiáltok.
Kendővel volt, mit eltakartam,
de mindig a Te békéd akartam,
köröttem béke sehol sincsen,
csak kagylóba zárt szemeimben.

Két kékség

Lehevertem a kikötői stégre
Egyetlen vonalon láttam vízre, égre.
A vízi- égi kékség úgy olvadt egybe,
mintha két szerelmes belefeledkezne
egymás szemében a csodába, hogy
libegünk, két kékség között könnyű lepke,
bibére szállva vagy felemelkedve.
Ez volt a mese vízre-feszült stégen
ringó-hullámzó remegésben,
hattyúra néztem, egy a vízen úszott,
egy az égen, keservem hessentve
karom felemeltem: - Támadj fel, Főnix,
csapd fel lángod bennem,
ne legyen más utam, csak hogy újra kezdjem!

Folyók

A Tower kiszögellésében álltam,
itt már hömpölygött a Temze
robosztus hidaktól átívelve.
Hol duzzadt vajon ekkorára?
hiszen északabbra fenn az ága
zsilipekkel fékezetten bukott nádra.
Szántalan kanyart kerítve,
békés vadkacsákat könnyen penderítve,
csorda lábnyomába folyva,
íves hidak árnyékát ringatva
olyan békés, olyan szelíd,
mint egy falusi este, mint
pólyás gyermek puha teste,
kenummal bejártam evezve.
Lakóbárcákról biztattak integetve,
itt még ösztönös, falusi gyermek
volt a Temze. Szelíd vizek,
börtönfalakat tükröz hullámotok
a Temzénél a Tower, a Dunánál
Vác kanyarog, s hány folyó rácsán
át feszül az élet szent szabadságal -
Ne vegyétek ezüst fodor-csuklótokra
rab idő-átkait, maradjatok
szabad suhancok - szerteágazásra.

Szeptember

Szeptember. Milyen ember vagy Te?
Ősz hajú, színes kabátú, mézes szájú,
napszíttá vállú, csörgő lábszárú.

Tegezedben sárga szemű kukoricacső,
gyümölcsceidben érett erő.
Hajnalokon már ködpamacson
csillog az eső.
Szeptember. Szép ember!
Délben pirosposzsgásan ragyog,
hol vannak még a mérges fagyok,
szemed körül már szarkalábot
szüretelő, huncut ragyogások,
tarlóid' már az ürge túrja,
megtöltve minden zsebed bugyra,
karjaid a földre húzza
zamatos termésed súlya.
És újra itt vagy - nyugovóra
tér bohó szalmakalapod.
Madaraid lassan útra indítod,
még néhány meleg mosolyt sugárszol,
aztán az ég könnyeitől elázol,
visszahúzódol csendesen pirulva,
s szerényen engeded, hogy jöjjenek
a keményebb, szürkébb emberek:
a köd-köpenyű nov' - s a várakozó,
világoló, gyertyafénnyel megérkező
decemberek!

Hajnal figyelő

Holdleány fél arca
ráfeküdt az égboltra,
széttérített felhőhaját
égi fodrász bodrozta.

Fürtök közé csillagot szőtt,
uszályát a fény fonta,
e fényesség reflektora
ezüst tükrét tartotta.
Szép vagy, szép vagy -
húzta tücsök, majd
hegedűjét elrakta,
mély csend lett,
a sűrű csendet
semmi meg nem zavarta.
Tapintatos kísézőként
a csillagok mind elmentek,
csak a hajnalcsillag maradt,
ki éji vándort vezethet.
Ő fogja a pirkadatot
Hold-udvarnál mutatni,
éj kapuján a szürkület
halkan fog kopogtatni.

Az utolsó éji óra -
olyan égi béke volt, hol
a tücsök halk zenéje
egyetlen szólamban szólt.

Az utolsó éji órán
senki sem maradt árva,
Álomőrök vigyáztak az
álmodóknak álmára.

Az utolsó éji órán
senkinek sem lett kára,
tolvaj sem jár házról házra,
bank-kapuk is bezárva.

Az utolsó éji óra
úgy kellene maradjon,
hogy a Nap lába elé is
csillagszőnyeg boruljon.

Falu-sírató

Hová tűnnek falusi bájak:
patak, liget, legelő
díszítette tájak,
alkonyra ballagó,
duzzadt tőgyű
marhacsorda,
borpincék és szőlőskertek
tűnnek sorra,
kapuk, hol a kispadon
üldögéltek, beszéltek,
az emberek nem siettek,
nótáztak, regéltek.
Kemence mellé hívtak
egy rétesre, egy lángosra,
fejét hajthatta a vendég
egy kebelre, egy vánkosra.
Hová tűntek öreg mohás
kerekes- és gémeskutak,
gaz benőtte járatlanok,
csámpás dülők, földutak.
Köcsögfán már nem csöpögnek
mázas szilkék, öreg sajkák,
az istálló fala bedől,
lebontották, széjjelhordták,
- Amint mondták, -
éjjelente holdkórosan

csak egy sánta ló botorkált.
Merre van, hol kezét ráztak? -
egymásnak még köszöntek,
ha arra járt egy idegen, hát
süveget is emeltek.
Kimondták, amit gondoltak,
nem volt fontos a fondorlat.
Őszinték lenni is mertek,
mint a tarka virágú kertek.
Valahol kell még, hogy hallassék
esti szél húzta harangszó,
valami távoli emberi életet
maradin, fájóan visszasírató.

Már jó

Ne sírjatok,
kik nem szóltatok!
Már ne szóljatok,
kik menni hagytatok.
Bocsánat kövezze utatok,
mely fölött felvert
porfelhő vagyok.

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)

Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.

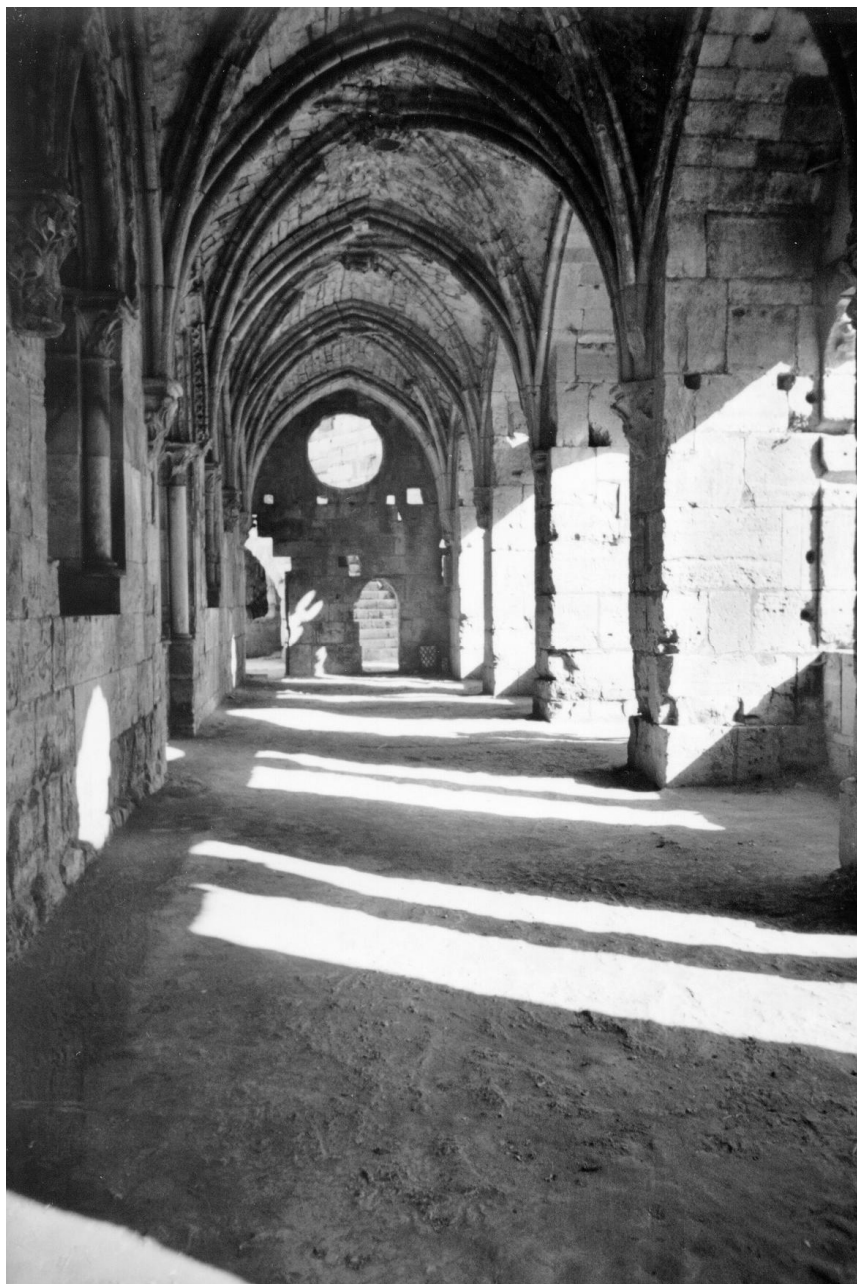
Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://iropult2006iropult.5mp.eu>)

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila - Szerkesztő: Bodó Cs. Gizella

Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

<http://feketen-feheren.poeta.hu> - folyoirat@poeta.hu

ISSN 2060-5854

Bodó Csiba Gizella: Krak des Chevalliers lovagvár

Barátok Verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>

Bodó Csiba Gizella

Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://feketen-feheren.poeta.hu>
